

Dosarul nr. 2ra-2070/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central (jud. A. Braga)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secieru)

ÎNCHEIERE

6 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Sergiu Guzun, reprezentat de avocatul Victor Lupu împotriva lui Denis Cebu cu privire la încasarea sumei în ordine de regres și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar și menținută hotărârea din 18 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul central, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 2 august 2018, Sergiu Guzun, reprezentat de avocatul Victor Lupu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Denis Cebu cu privire la încasarea sumei în ordine de regres și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 2 noiembrie 2014, dânsul primind de la managerul angajatorului actele și autorizațiile necesare, a plecat în rută pe itinerarul Republica Moldova - Turcia.

La 4 decembrie 2014, în jurul orei 7:30, deplasându-se pe teritoriul Turciei, Denis Cebu, care conducea camionul de model DAF FT-XF 105.60 anul fabricării 2006, a fost implicat într-un accident rutier, în urma căruia camionul și remorca au fost grav avariate. Vinovat de comiterea accidentului rutier de către organele de drept ale Turciei a fost recunoscut Denis Cebu.

A precizat că camionul și remorca avariata aparține SRL „Solocristi Trans”, dânsul fiind ca angajat al companiei responsabil de bunurile menționate.

A comunicat că prin hotărâre judecătorească, a fost încasat de la el, Sergiu Guzun, în beneficiul SRL „Solocristi-Trans” prejudiciul cauzat pentru deteriorarea

mijlocului de transport în mărime de 138 550,5 de lei, hotărâre care a fost executată.

Totodată, Denis Cebu a mai scris și o recipisă prin care a recunoscut că este vinovat de producerea accidentului rutier, fapt confirmat și de autoritățile din Turcia, obligându-se să compenseze toate cheltuielile.

Cu referire la prevederile art. 1415 alin. (1) Cod civil, a remarcat că pârâțul îi datorează în acțiune de regres suma de 138 550,5 de lei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 8, 9, 10, 11, 14, 1415 Cod civil, art. 4, 5, 7, 12, 28, 32, 38, 39 alin. (14), 85 alin. (2), 166-168, 174-182 CPC, art. 6 paragraful 1 din CEDO.

A solicitat Sergiu Guzun admiterea acțiunii, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a datoriei în sumă de 138 550,5 de lei, a taxei de stat în mărime de 2 500 de lei și a cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu acest proces.

Prin hotărârea din 18 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul central, a fost admisă acțiunea.

A fost încasată de la Denis Cebu în beneficiul lui Sergiu Guzun suma de 138 550,50 de lei cu titlu de prejudiciu cauzat și suma de 2 500 de lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei – taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

A fost încasată de la Denis Cebu în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1 656,50 de lei.

Prin decizia din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar și menținută hotărârea primei instanțe.

Prima instanță și instanța de apel au constatat că în rezultatul accidentului rutier din 4 decembrie 2014, SRL „Solocristi-Trans” l-a acționat în judecată pe Sergiu Guzun, iar prin hotărâre judecătorească, ultimul a fost obligat la plata sumei de 138 550,50 de lei, dintre care suma de 133 350 de lei a constituit prejudiciul material cauzat în urma accidentului rutier, suma de 1 200 de lei – cheltuielile pentru expertiză și suma de 4 000,5 de lei – taxă de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

Au remarcat instanțele de judecată ierarhic inferioare că Sergiu Guzun este responsabil să compenseze prejudiciul cauzat angajatorului căruia îi aparținea mijlocul de transport și remorca avariata în rezultatul accidentului produs în Turcia din vina lui Denis Cebu.

Totodată, instanțele de judecată ierarhic inferioare au evidențiat că prin actele executorului judecătoresc este demonstrat că Sergiu Guzun a achitat creditorului suma de 138 550,5 de lei.

Prin urmare, având în vedere prevederile art. 1415 alin. (1) Cod civil, au considerat instanțele de judecată ierarhic inferioare ca fiind întemeiată acțiunea depusă de Sergiu Guzun cu privire la încasarea sumei în ordine de regres și a cheltuielilor de judecată de la Denis Cebu, care se face vinovat de producerea accidentului rutier și pricinuirea prejudiciului.

La 14 septembrie 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar a declarat recurs împotriva deciziei din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești contestate, deoarece la emiterea acestora nu a fost aplicată o normă ce urma a fi aplicată, a fost interpretată în mod eronat legea, instanțele de judecată nu s-au expus asupra argumentelor de neprobare a plății prejudiciului.

La examinarea cauzei în prima instanță, de multiple ori reprezentantul său a invocat faptul că dânsul nu a fost atras în cauza civilă nr. 2-1546/2015 și nici nu a participat în calitate de intervenient accesoriu în acel proces.

Prin urmare, instanța urma să aplice prevederile art. 69 alin. (2) CPC și să nu recunoască efectele juridice ale hotărârii nr. 2-1546/2015 în prezenta cauză în regres înaintată împotriva lui.

Așadar, a considerat că sunt neîntemeiate argumentele primei instanțe care a reținut că prin hotărârea nr. 2-1546/2015 a fost demonstrată mărimea prejudiciului, vinovăția lui, precum și valoarea prejudiciului cauzat.

A conchis că circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, pe care prima instanță le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

A evidențiat că prin admiterea efectului lucrului judecat a hotărârii nr. 2-1546/2015 în prezenta cauză, dânsul a fost lipsit de dreptul la apărare garantat de art. 26 din Constituția Republicii Moldova, art. 8 CPC, accesul liber la justiție garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova, art. 5 CPC, dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din CEDO, principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale garantat de art. 26 CPC, or, în cadrul procesului din anul 2015 (desfășurat în absența lui), au fost stabilite cele mai importante circumstanțe pentru cauză.

În acest sens, a precizat că la examinarea mijlocului de transport avariata, dânsul nu a fost citat și nici nu a fost înștiințat în vreun mod. Examinarea mijlocului de transport a avut loc doar în prezența reprezentanților SRL „Solocristi-Trans” și Sergiu Guzun.

La fel, intimatul nu a prezentat niciun act de examinare a mijlocului de transport din care să reiasă cu exactitate care anume piese ale mijlocului de transport au fost deteriorate, care din ele urmează a fi înlocuite sau care urmează a fi reparate/vopsite.

În același timp, instanței nu i-a fost prezentat niciun act de constatare sau raport de evaluare a prejudiciului cauzat mijlocului de transport, deci este absolut incert din care probe a reținut instanța mărimea prejudiciului în valoare de 133 350 de lei.

Cu referire la prevederile art. 267 alin. (1) și 272 alin. (6) Cod Civil, a specificat că în cazul de față, termenul de prescripție începe să curgă de la data de

4 decembrie 2014, atunci fiind cunoscută atât persoana recunoscută ca fiind vinovată de săvârșirea accidentului, cât și prejudiciile cauzate.

Totodată, reieșind din hotărârea nr. 2-1546/2015 din 9 noiembrie 2015 a Judecătorei Botanica, chiar la 4 decembrie 2014, managerul în transport al SRL „Solocristi-Trans” a informat conducerea despre accidentul produs. Prin urmare, creditorul inițial a cunoscut încă de la data comiterii accidentului paguba și pe cel care răspunde de ea în sensul art. 272 alin. (4) Cod Civil.

Drept consecință, acțiunea urma a fi respinsă ca tardivă, o cerere de ridicare a excepției de tardivitate fiind depusă în conformitate cu art. 186¹ alin. (1), (2) și (3) CPC, însă prima instanță a constatat că acțiunea a fost depusă în termen, calculând data începerii curgerii termenului de prescripție din data pretinsei executării a obligației de către Sergiu Guzun, fapt ce categoric contravine prevederilor art. 272 Cod civil.

Instanța de apel și prima instanță nu au răspuns la niciunul dintre argumentele formulate de el, rezumându-se la constatări formale.

A relevat că potrivit încheierii de încetare a procedurii de executare nr. 019-2761/16 din 9 septembrie 2016, procedura de executare a fost încetată în temeiul art. 83 lit. a) Cod de executare, ca urmare a cererii reprezentantului creditorului în legătură cu achitarea integrală a datoriei.

A specificat că executorul judecătoresc nu face nicio trimitere la faptul dacă această achitare a fost efectuată prin intermediul biroului executorului judecătoresc sau a fost executată direct creditorului.

Așadar, dacă sumele ar fi fost executate prin intermediul biroului executorului judecătoresc, documente confirmative ale executării ar fi putut servi ordinele de încasare a numerarului de la instituția financiară ce deservește contul executorului sau ordinele de plată.

Iar dacă sumele pretinse a fi achitate, ar fi fost plătite direct creditorului SRL „Solocristi-Trans”, această operațiune urma a fi probată fie prin documentele bancare corespunzătoare (ordine de încasare a numerarului sau ordine de plată) fie (în cazul introducerii mijloacelor bănești nemijlocit în contabilitatea întreprinderii) prin documentele primare (bon fiscal, bon de plată).

Prin urmare, a accentuat că intimatul nu a probat achitarea prejudiciului, după cum pretinde, iar în lipsa unor probe admisibile despre plata prejudiciului, este lipsit de dreptul de a înainta o acțiune în regres.

Cu toate acestea, instanța de apel nici nu a oferit un răspuns la aceste argumente.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 24 iunie 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 121), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 14 septembrie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Denis Cebu, reprezentat de avocatul Dumitru Bejenar.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari